

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 kwietnia 2024 r.

sprawy **M. P. , D. N. , B. N. i R. T.**

uniewinnionych od czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez Naczelnika [...] Urzędu Celno-Skarbowego w P.,

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 158/23

utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w Słupcy

z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 440/20

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt II K 440/20, uniewinniono M. P. od czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z

art. 6 § 2 k.k.s., a D. N. , B. N. , R. T. – od czynów z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i Naczelnika [...] Urzędu Celno-Skarbowego w P., wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt II Ka 158/23, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł Naczelnik [...] Urzędu Celno-Skarbowego w P., w całości na niekorzyść wszystkich uniewinnionych, zarzucając:

- „1) rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na błędnym zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy błędnych wniosków Sądu I instancji spowodowanych rezultatem oceny dowodów na opinii biegłego zawierającej pogłębione badania w zakresie możliwości przewidzenia (poznania) wyniku gry (w warunkach atypowych dla standardowego gracza), zamiast na pozostałych dowodach, a w szczególności dowodów z eksperymentów (przeprowadzonych gier) przez funkcjonariuszy celno-skarbowych przeprowadzonych warunkach w pełni odpowiadających warunkom rozgrywania tych gier przez ich typowych klientów-graczy (rozgrywanie gier „na żywo”), co było spowodowane błędnym nienadaniem temu dowodowi zasadniczego znaczenia w procesie odczytywania losowego charakteru gier na weryfikowanych automatach,
- 2) rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej przez zaaprobowanie orzeczenia wydanego z rażącym i mającym istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszeniem przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 ust 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 201, poz. 1540), polegającego na zaniechaniu dokonania przez Sąd prawidłowej oceny wiarygodności i rzetelności zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, a przede wszystkim niedostrzeżenia, iż opinia, na której oparł się Sąd przy rozstrzyganiu sprawy, nie dotyczy istoty spornej kwestii, tj. analizy

elementu losowości tych gier z perspektywy „zwykłego” gracza, a nadają zbyt duże znaczenia kwestiom technicznym tych gier, które tylko teoretycznie mogły doprowadzić do stwierdzenia braku elementu losowości, bowiem jedynie w warunkach nietypowych dla rozgrywania tych gier przez dedykowanego klienta tych gier (skomplikowane i czasochłonne obliczenia i poszukiwania wyniku gry), co w istocie jest wywodem i ustaleniem nieadekwatnym na gruncie ustawy o grach hazardowych co do istoty losowości, rozumianej jako brak wpływu (w jakiegokolwiek formie- zręczność, wiedza etc.) gracza na wynik gry, a nie możliwości poznania jej wyniku (nawet teoretycznie, bo w warunkach nie przystających typowym warunkom rozgrywania tych gier),

3) rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej przez zaaprobowanie orzeczenia wydanego z rażącym i mającym istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszeniem przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 ust 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 201, poz. 1540), polegającego na lub pominięciu (lub niedostrzeżeniu) przy ustalaniu strony podmiotowej zarzucanych oskarżonym czynów specyfiki branży (hazardowej) szczególnie reglamentowanej przez prawo, z natury rzeczy wiążącej się z restrykcyjnymi wymogami, a tym samym dużym ryzykiem naruszenia tego prawa, a w szczególności w odniesieniu do oskarżonych prowadzących od wielu lat i w szerokim zakresie działalność w tej branży, co doprowadziło do błędnego stwierdzenia przez Sąd braku świadomości oskarżonego M. P. oraz pozostałych oskarżonych przestępczego charakteru podejmowanych przezeń działań, a tym samym braku umyślności (również w formie zamiaru ewentualnego) popełnienia zarzucanych przestępstw”.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania Sądowi I instancji, a także zasądzenie kosztów niniejszego postępowania według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Autor wniesionej w przedmiotowej sprawie kasacji wad o takim charakterze nie wykazał.

Pierwszy zarzut sformułowany w petitum kasacji, mający polegać na naruszeniu art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., stanowi jedynie subiektywną polemikę z dokonaną w sprawie oceną dowodów. Sądy obu instancji rzetelnie wyjaśniły, dlaczego w swoich ustaleniach oparły się na opinii biegłego A. W., który wykluczył losowy charakter gry na automatach w firmie prowadzonej przez oskarżonych. Miały też na uwadze eksperyment procesowy w postaci zagrania przez funkcjonariuszy celno-skarbowych na zatrzymanych automatach do gry F. . Nadto, Sąd odwoławczy rzetelnie rozważył zarzuty apelacji oskarżycieli publicznych kwestionujących ustalenia w przedmiocie braku losowości gry. Sąd Okręgowy odniósł się przy tym trafnie do problematyki regulacji prawnych w zakresie występku z art. 107 § 1 k.k.s. i niejedności orzecznictwa w tym zakresie.

Kolejne dwa zarzuty kasacji, oparte na tych samych przepisach co poprzedni, mające polegać na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej przez zaaprobowanie orzeczenia Sądu I instancji wydanego z rażącym i mającym istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszeniem przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 ust 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, również nie znalazły uzasadnienia w realiach rozpoznawanej

sprawy. Sądy obu instancji w sposób rzetelny pochyliły się bowiem nad kwestią interpretacji losowego charakteru gier w kontekście czynu z art. 107 § 1 k.k.s., mając na uwadze ukształtowane w tym zakresie orzecznictwo, w tym także Sądu Najwyższego. Wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego, w zakresie strony podmiotowej czynu Sądy orzekające w sprawie wypowiedziały się w sposób skrupulatny, mając na uwadze, że M. P. dysponował m.in. opiniami prywatnymi potwierdzającymi brak losowości urządzeń F. , w tym instytucji akredytowanej przy Ministerstwie Finansów (GLI). Sądy były również świadome, co znalazło wyraz w treści sporządzonych przez nich uzasadnień do wyroków, że oskarżeni działali wiele lat w branży, a oskarżony M. P. był pomysłodawcą i współtwórcą oprogramowania do urządzeń F. .

Sądy obu instancji zajęły wyraźne, kompleksowe stanowisko w przedmiotowym postępowaniu, rzetelnie motywując uniewinnienie oskarżonych M. P. , D. N. , B. N. i R. T. . Zarzuty kasacyjne nie wykazały żadnego naruszenia, które powodowałoby konieczność ponownego prowadzenia tej sprawy w kierunku skazania oskarżonych.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazę prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji naczelnika, jako oczywiście bezzasadnej.

O kosztach orzeczono zgodnie z regułą wynikającą z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]

